

ΠΡΟΣ
ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΤΟΥ
1ου ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΥ
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ

Αγαπημένα μου φιλαράκια

Εχουν ήδη περάσει πολλές μέρες που είμαι μόνο μου και μου λείπετε πολύ. Δεν ακούω τις φωνές σας. Ούτε γέλια ούτε κλάματα. Η πολλή ησυχία με τρελαίνει. Κανείς δεν τρέχει στο προαύλιο, κανείς δεν τσακώνεται, κανείς δεν ... πέφτει! Ακόμα και τα κλάματα από τις ... πτώσεις σας και τους καυγάδες σας είναι ζωή για μένα! Ούτε τραμπάλα και τσουλήθρα, ούτε σκάψιμο στον κήπο, ούτε μπάσκετ και ποδόσφαιρο. Δεν ακούω παραμύθια ούτε τραγούδια. Δεν βλέπω θεατρικά ούτε παιδιά να ζωγραφίζουν Τα δέντρα και τα λουλούδια στο προαύλιο και αυτά παραπονιούνται. Ανυσοχούν. Ακουσα, βέβαια, από τις κυρίες -πριν φύγουν και αυτές- για κάποιον κορονογιό που έχει έρθει από μακριά και έχει ταξιδέψει σε όλο τον πλανήτη και, απ' ό,τι κατάλαβα, εξ αιτίας του δεν ξαναήρθατε στο σχολείο. Ηρθε και ένας κύριος και με ψέκασε, από πάνω, παντού, για απολύμανση είπε, για να μην έρθει αυτός ο κορονογιός. Μα καλά, τόσο κακό παιδί είναι που δεν τον θέλει κανένας; Τι γιος είναι αυτός; Γονείς δεν έχει να τον μαλώσουν; Δεν πιστεύω να υπάρχει και κορονοκόρη; Να έχει δηλαδή και αδελφή; Δεν θέλω ούτε να φανταστώ αυτή την περίπτωση. Προσέξτε λοιπόν, αγαπημένα μου φιλαράκια, γιατί, για να ανησυχούν όλοι αυτοί με τις άσπρες μπλούζες, κάτι θα ξέρουν. Παιδιά, μη σας ξεγελάσει και γίνει φίλος σας. Συνεχίστε να πλένετε τα χέρια σας όπως στο σχολείο και να βήχετε στον αγκώνα σας και θα τον ξεγελάσετε εσείς! Τα μάτια σας δεκατέσσερα! Μην την πατήσετε όπως η κοκκινοσκουφίτσα που πήγαινε στη γιαγιά της και την ακολούθησε ο λύκος. Θυμάστε την ιστορία ... Τελικά την πρόλαβε και έφαγε τη γιαγιά ... Οχι! Εσείς δεν θα πάτε πουθενά, γιατί απ' ό,τι άκουσα, αγαπάει περισσότερο γιαγιάδες και παππούδες. Κολλάει πάνω τους και δε λείπει

να φύγει. Ούτε το “αλάτι στη σκούπα” δε βοηθάει (ρωτήστε τη γιαγιά - από το τηλέφωνο όμως- να σας πει τι σημαίνει) Αυτός ο κορονογιός χάνει τον δρόμο μόνο αν πλένετε καλά τα χέρια, βήχετε στον αγκώνα και μένετε μέσα, μακριά από μεγάλους. Τόσες μέρες μόνο μου, κάτι μαθαίνω κι εγώ για να περνάει η ώρα. Ακούστε λοιπόν τι έμαθα: Του αρέσει να κρύβεται σε σας και μόλις έρχεστε σε επαφή με μεγαλύτερους να πηδάει και “τσουουουουπ” να πηγαίνει στους μεγάλους. Α! Ακόμα και όταν έχετε λίγο βηχαλάκι και τότε να μένετε μέσα. Το νου σας, παιδιά! Θέλω όμως να ξέρω ότι είστε καλά. Πως περνάτε, τι κάνετε στο σπίτι, αν είστε υγιείς, τι κάνει ο Καραμέλο και η Καραμέλα ... Πιστεύω βέβαια, ότι θα είστε μια χαρά αφού θα είστε με την οικογένειά σας. Όμως είστε σαν δικά μου παιδιά. Σκεφτόμουν πόσο πολύ θα ήθελα, όταν επιστρέψετε με το καλό, να μου πείτε πως περάσατε όλες αυτές τις μέρες μακριά μου... Και πάνω που τα σκεφτόμουν, άναψε μια λάμπα στο ... ταβάνι μου! Μού’ρθε μια ΙΔΕΑ! (ξέρετε εσείς ...). Θα σας την πω γιατί μυστικά δεν σας κρατάω. Να κρατήσετε ένα ημερολόγιο, - όπως του Καραμέλο- και να γράφετε κάθε μέρα πως περνάτε. Μπορεί να είναι ένα τετράδιο, ένα μπλοκ, οτιδήποτε ή και φύλλα Α4 που θα τα ενώσουμε μετά. Μπορείτε να γράψετε μαζί με τους γονείς σας, να κολλάτε τις φωτογραφίες σας ή ακόμα και να ζωγραφίζετε. “Ημερολόγιο του “μένονμεσπίτι” θα λέγεται. Όταν με το καλό επιστρέψετε, θα τα δώσετε στην κυρία σας να τα διαβάσει δυνατά για να ακούω και εγώ! Λοιπόν; Τι λέτε; Θα το κάνετε; Σας παρακαλώ θερμά!!!!

Με απεριόριστη αγάπη, το νηπιαγωγείο σας